

Sygn. akt II CSK 374/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko B. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 16 grudnia 2014 r.,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną**
- 2. oddala wniosek adw. P. Z. o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 398⁴ § 1 kodeksu postępowania cywilnego, skarga kasacyjna powinna zawierać:

- 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części;
- 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie;
- 3) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany.

§ 2. Oprócz wymagań przewidzianych w § 1, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie.

§ 3. Ponadto skarga kasacyjna powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Do skargi kasacyjnej dołącza się także dwa jej odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego oraz dla Prokuratora Generalnego, chyba że sam wniósł skargę.

Z przytoczonego przepisu wynika, że skarga kasacyjna oprócz wymagań stawianych pismu procesowemu (§ 3), powinna czynić zadość warunkom opisanym zarówno w jego § 1 jak i § 2, przy czym tylko braki objęte § 2 i § 3 podlegają usunięciu po wezwaniu, co wynika z treści art. 398⁶ § 1 k.p.c. Jeżeli natomiast skarga kasacyjna uchybia wymogom wymienionym w § 1 art. 398⁴ k.p.c., stwierdzony brak nie podlega usunięciu w trybie przewidzianym dla usuwania braków, o których była wyżej mowa, ale powoduje, że skarga kasacyjna dotknięta taką wadliwością podlega odrzuceniu *a limine* (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1997 r. II CKN 404/97, OSNC 1998/4/59; z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 711/00, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 151; z dnia 23 sierpnia 2012 r. III CSK 161/12; z dnia 11 marca 2015 r. III CSK 399/14 – nie publ.). Przepis § 1 art. 398⁴ k.p.c. zawiera bowiem wymagania kwalifikowane, których dopełnienie czyni dane pismo procesowe skargą kasacyjną; są to więc jej wymagania konstrukcyjne.

Pozwana w skardze kasacyjnej jaką wywiodła od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 16 grudnia 2014 r. wskazała, że wyrok zaskarża w części, jednakże zakres

tego zaskarżenia nie został oznaczony należycie. Wskazała, że „zaskarża wyrok w części, ponad kwotę 30.000 zł” i we wnioskach kasacyjnych domagała się „uchylenia wyroków sądów obu instancji w części ponad kwotę 30.000 zł i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji”. Tak ujęty zakres zaskarżenia nie spełnia wymogu z art. 398⁴ pkt 1 k.p.c. Wynikający z tego przepisu obowiązek wskazania w jakiej części wyrok zostaje zaskarżony oznacza obowiązek precyzyjnego oznaczenie zakresu zaskarżenia. Biorąc pod uwagę, że zaskarżeniu skargą kasacyjną podlega wyrok sądu drugiej instancji i w badanej sprawie wyrok ten, wydany na skutek apelacji skarżącej, składał się z czterech punktów, nie było rzeczą Sądu Najwyższego dociekanie, które z rozstrzygnięć zawartych w poszczególnych punktach tego wyroku, mieściły się w rozumieniu skarżącej w pojęciu „ponad kwotę 30.000 zł”. Obowiązujący w postępowaniu ze skargi kasacyjnej przymus radcowsko- adwokacki to jest ustawowy wymóg sporządzenia skargi kasacyjnej przez zawodowego pełnomocnika pozwala przyjąć, że w razie zaskarżenia wyroku sądu drugiej instancji w części, wymaganie przewidziane w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. jest spełnione tylko wówczas, gdy zakres zaskarżenia został oznaczony przez wskazanie konkretnych rozstrzygnięć, jeżeli są ujęte w samodzielnych punktach.

Biorąc pod uwagę, że skarga kasacyjna pozwanej nie spełnia tego wymogu, oznacza to, że doszło do uchybienia art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Skarga kasacyjna dotknięta takim, nieusuwalnym, uchybieniem, podlegała odrzuceniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

Wniosek o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oddalono, gdyż Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że sporządzenie skargi kasacyjnej niespełniającej wymagań konstrukcyjnych nie jest udzieleniem pomocy prawnej i w związku z tym nie uzasadnia przyznania takich kosztów (por. np. postanowienia z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123; z dnia 18 marca 1999 r., I CKN 1046/97, OSNC 1999, nr 10, poz. 178; z dnia 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 41; z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC-ZD 2011, nr C, poz. 72; z dnia 2 grudnia 2011 r., III CZ 69/11,

OSNC-ZD 2013, nr A, poz. 12; z dnia 10 października 2013 r. III CZ 52/13, OSNC 2014/7-8/77).

kc